

EN ENDA STOR LEK

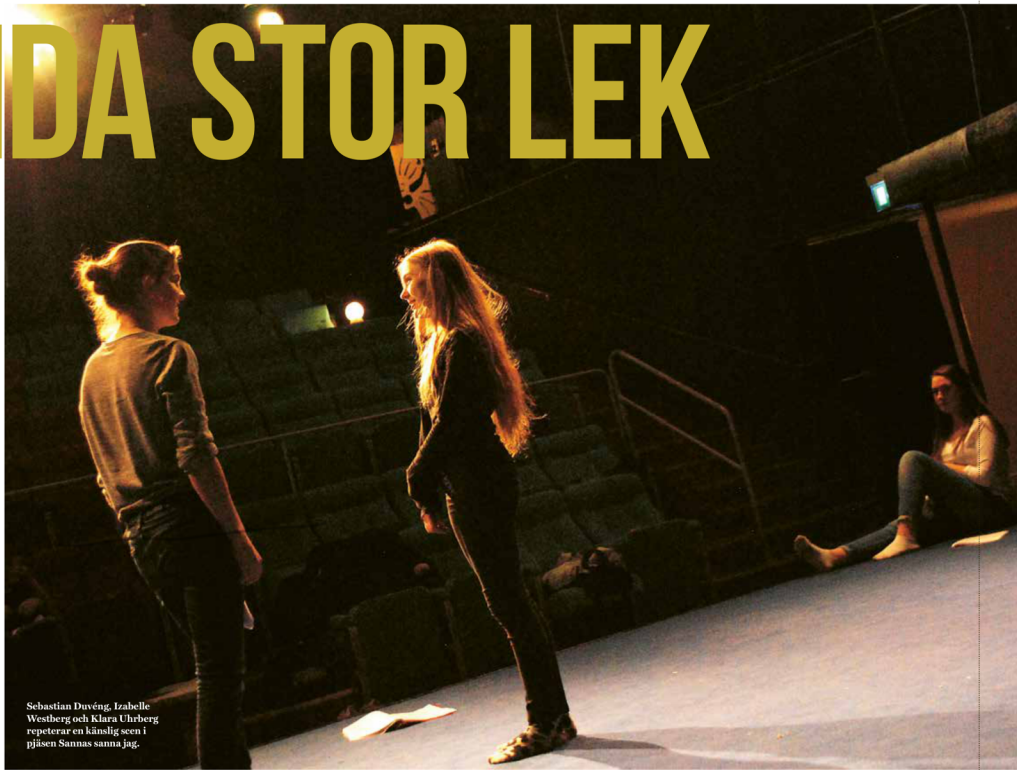
Med Ung Teater i Karlskogas kulturskola har Isabelle Westberg, Klara Uhrberg och Sebastian Duvéng spelat för tusentals personer. De skriver själva, har regiidéer och tänker snart göra en helt egen uppsättning. Rutinerade teaterungdomar alltså – fast lite svårt är det fortfarande att gå utanför sig själv, på scenen

Text & foto David Berjlund

TORSDAG KVÄLL I APRIL. E18 skär rakt genom Karlskoga, invid den ligger Kungsteatern och därinne, på scenen, har en kille just vägat säga till en tjej att han vill träffa henne. Stämningen är koncentrerad, men sökande: hur visar man den där glädjen, när kontakt uppstår?

– Ta i henne! En puss kanske?
Det är Eva Dällnerud som nästan ropar. Hon är regissör och ledare för Ung Teater, Kulturskolans teaterkurser för tonåringar. Den här kvällen repeterar en av de tre grupper som finns, tio unga är här, och de som står och funderar över vilka steg de nu ska ta i den pardans de inlett heter Sebastian Duvéng och Isabelle Westberg. I kanten av scenen finns berättaren, Klara Uhrberg. De bor i olika delar av staden, och går i olika skolor – Klara i nian, Sebastian i åtta och Isabelle i ettan på gymnasiet – men delar

Sebastian Duvéng, Isabelle Westberg och Klara Uhrberg repeterar en känslig scen i pjäsen Sannas samma jag.

ett stycke teaterhistoria. Och rutin och ambition, visar det sig när vi pratar efter repetitionen. Klara har sökt till teaterestetgymnasiet i Örebro.

– Och så hoppas jag att jag har tid att fortsätta här också.

– Annars, du, säger Isabelle, lite hotfullt. Fast precis som Klara skulle både hon och Sebastian gärna jobba med det här.

– Jag går ju i åttan, så jag har en bit kvar. Men jag tror att regissör och skådespelare är det jag vill bli, säger Sebastian.

Han har spelat teater här i tre år – fast innan dess i teaterföreningar i bygden, sedan han var fem år. Dessutom skriver han pjäser själv. Teaterimpulsen kom hemifrån – hans mamma har spelat teater och dansat hela sitt liv – och så var det för Isabelle också, hon har syskon som varit med i Ung Teater. Fast hon var inte särskilt sugen själv.

– Men sedan testade jag, 2013 var det väl, eller kanske 2012, lite innan vi skulle köra *Barnrepubliken*. Nu är teatern en av de roligaste och viktigaste sakerna i mitt liv.

Isabelle och Sebastian dansar också, och Klara berättar att hon känner Isabelle från alltifol-spelandet i kulturskolan.

– Jag har varit med här sedan jag var tio år. Kulturskolan hade en prova-på-dag, jag gick till teatern, och fastnade direkt. Man fick liksom uttrycka sig på ett annat sätt, och vara med i en stor produktion ... det händer mycket i teater.

De är tre ganska rutinerade teatermäniskor. Till de närmaste planerna hör ett eget projekt.

– Vi har tänkt sätta upp en pjäs på egen hand i sommar, vi tre och en till, säger Sebastian.

NU ÄR DET DEN HÄR SCENEN, i den pjäs de just nu repeterar: *Sannas samma jag*, av Rasmus Lindberg. Allväret i den känns redan när man ser lite av repetitionen. Sanna är huvudperson, hon längtar bort från begränsningarna i sin familj, släss med vem hon vill vara, och i hennes vardag spelar missbruk, våld och strikt religion roll. Det finns en pjäs i pjäsen, folk spelar flera roller, och Sanna spelas av tre personer – Isabelle är en, och Klara är Sannas berättarröst. Berättelsen sliter sig liksom loss från personerna. »Nu är pjäsen slut», säger någon i den här scenen, fast ... »herregud, jag glömde det viktigaste». Säger

han, och säger flera andra, i en kör med förskjutningar.

Och så säger Isabelles Sanna ja till det där förlägna förslaget från Sebastians Linus, och det blir stor glädje.

Ska han ta i henne? Pussas?

– Det är svårt, säger Sebastian efteråt.

– Speciellt när man spelar mot någon man känner.

Hur gör man då, för att fixa det där? Vänjer sig, nöter, försöker tänka som rollen, säger de här tre skådespelarna. Det kräver en del, och både ömheten och våldet i den här pjäsen gör det tydligt hur kroppslig teatern är, och ställer förmågan att ta roll på sin spets.

– Det svåra är att agera ut så det blir trovärdigt. När jag ska gråta, som Sanna, det blir jobbigt. Inte vill jag gråta just då, men jag får försöka gå in i det, säger Isabelle.

ENGAGEMANGET som krävs i teatern, att man går in i rollen och ser hur den är, behöver få utrymme i processen också. Under repetitionen regisserar Eva aktivt. »Hon bryter in med instruktioner och frågor.

När hon säger något som inte riktigt fungerar brukar ungdomarna komma med förslag. En bra pedagog tar vara på det där och skapar tillsammans.

– Dansmänniskorna blir mer som en familj, det är vi. Teatermänniskorna ... vi håller ihop, men är kanske lite mer öppna.»

UNG TEATER DRIVS av Kulturskolan tillsammans med teaterföreningen Lyset. Skulle det inte bli skådespelarkarriär så blir det nog i alla fall mer teater – kanske här i föreningen. Lusten är påtaglig när de talar om varför de är här.

– Det viktigaste och roligaste är att se något skapas och ... bara fungera. När man kör första genomdraget och lyckas, utan att behöva stanna, säger Sebastian, och Isabelle fyller i:

– Och så det lilla pirret precis innan man ska gå in på scen.

– Och när man har teknik och kostym, och har repat så att det känns riktigt bra, det är en härlig känsla, säger Klara.

– Det blir som en enda stor lek. Man har kul med alla man tycker om, och lär känna nya människor. Jag tror vi känner de flesta teatermäniskor i Karlskoga vid det här laget. »

» **Det viktigaste och roligaste är att se något skapas och ... bara fungera. När man kör första genomdraget och lyckas.** «

Klara Uhrberg, Isabelle Westberg och Sebastian Duvéng är tre av elva i en av de tre Ung Teatergrupper som Kulturskolan i Karlskoga har.